

בש"פ 8392/23 - רפאל ששון נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 8392/23

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: רפאל ששון

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (השופט א' משניות) בעמ"ת
40518-10-23 מיום 25.10.2023

בשם המבקש: עו"ד אלעד אלקיס

החלטה

לפני בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט א' משניות) בעמ"ת 40518-10-23 מיום 25.10.2023 אשר קיבלה את ערר המשיבה על החלטת בית משפט השלום באילת (השופט מ' לוי) מיום 23.10.2023 במ"ת 7917-10-23 בה הורה על שחרורו המבקש לחלופת מעצר בתנאים מגבילים.

1. נגד המבקש הוגש ביום 16.10.2023 כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, נהיגה בקלות ראש ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף. בבקשה למעצרו עד תום ההליכים שהוגשה בד בבד עם הגשת כתב האישום, צוין כי לחובת המבקש 33 הרשעות תעבורתיות, וכי רק לאחרונה הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, נהיגה ללא רישיון רכב תקף, נהיגה בקלות ראש, נהיגה בזמן

פסילה ונהיגה ללא ביטוח (תת"ע 9862-03-22). בגין הרשעתו בעבירות אלו, ביום 14.12.2022 הושתו על המבקש בין היתר 9 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים; ורישיון הנהיגה שלו נפסל למשך 36 חודשים. בבקשה הודגש כי המבקש עדיין מרצה את עבודות השירות שהוטלו עליו.

2. בתום הדיון שהתקיים בבקשה, לאחר שהסכים בא-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ונקבע כי מדובר במקרה חריג שקמה בו עילת מעצר בעבירות תעבורה, הורה בית המשפט על שחרור המבקש למעצר בית בתנאים מגבילים. זאת בעיקר לאור התרשמותו מהמפקחים המוצעים. ערר שהגישה המשיבה לבית המשפט המחוזי על החלטה זו התקבל, ובית המשפט הורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. בית המשפט המחוזי עמד על עברו התעבורתי המכביד של המבקש, וציין כי בנסיבות העניין קשה ליתן בו אמון.

3. מכאן לבקשה שלפני בה נטען בעיקר כי החלטת בית המשפט המחוזי סותרת הלכות קודמות לפיהן אין להורות על מעצר בגין ביצוע עבירות תעבורה אלא במקרים יוצאי דופן; כי בית המשפט המחוזי התערב בהחלטת בית משפט השלום אף כי לא נפלה בה שגגה; וכי לא היה מקום לפסול על הסף בחינת חלופת מעצר ללא עריכת תסקיר.

4. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות לערור לבית משפט זה "בגלגול שלישי" על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, או במקרים נדירים המעוררים חשש לאי-צדק חמור או לעיוות דין (ראו למשל לאחרונה: בש"פ 7911/23 אבו טעימה נ' מדינת ישראל, פסקה 3 (2.11.2023); בש"פ 7266/23 פלוני נ' משטרת ישראל, פסקה 6 (11.10.2023)). הבקשה אינה מעוררת כל שאלת רוחב עקרונית ואיננה מצביעה על עיוות דין.

אכן, בית משפט השלום הורה על שחרורו של המבקש למעצר בית, ואילו בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו עד תום ההליכים. אולם אין בעובדה שבית המשפט המחוזי הגיע לתוצאה שונה מזו שאלה הגיע בית משפט השלום, כדי להוות עילה למתן רשות ערר (בש"פ 5617/23 פלוני נ' מדינת ישראל (23.7.2023); בש"פ 5777/23 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2023)). וזאת אף אם בית המשפט המחוזי "הפך" את החלטת בית משפט השלום "מקצה לקצה", כלשון המבקש.

5. מעבר לכך, בצדק לקח בחשבון בית המשפט המחוזי את עברו התעבורתי המכביד של המבקש (שרישיון הנהיגה שלו פקע כבר בשנת 1998) ואת העובדה שגם עבודות השירות שהוטלו עליו, ואף עונש המאסר על תנאי המרחף מעל ראשו, לא הרתיעו אותו כלל. בשים לב לסכנה הטמונה במי שנראה כי אינו חושש כלל מהסכנות הטמונות בנהיגה בפסילה ומבטא בהתנהגותו זלזול בוטה בהוראות החוק (וראו: בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (20.5.2015); בש"פ 8190/20 גיברשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (19.11.2020); בש"פ 5493/21 גבאי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.8.2021)), אין כל מקום לשעות לטענות המבקש כי אין זה המקרה "יוצא הדופן" המתאים להחיל את החריג בדבר מעצר עד תום ההליכים של נאשם בעבירות תעבורה (וראו למשל: בש"פ 1248/20 איפרח נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.3.2020); בש"פ 3292/23 טחאן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (5.5.2023)). גם לא נפל כל פגם באי-הפניית המבקש לעריכת תסקיר שירות המבחן, עניין המסור לשיקול דעתו הרחב של בית המשפט הדן בענייני מעצרים (בש"פ 8632/21 אבבה נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (19.12.2021)).

הבקשה נדחת.

ניתנה היום, י"ד בכסלו התשפ"ד (27.11.2023).

שׁוֹפֵט
